

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין:

**התובע הצבאי הראשי – המערער (ע"י ב"כ, סרן שמעון אוחנה; סגן עומר שילון;
קמ"ש אופיר כהן)**

נגד

ח/XXX סמל ג' ס' – המשיב (ע"י ב"כ, סרן נתנאל יעקב-חי)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי לתעבורה במחוז שיפוטי הדרום שניתן בתיק דרום (תעבורה) 32/17 (סא"ל דוד לנדסמן – שופט) ביום 29.10.2017. הערעור (קולת העונש) נדחה.

פסק-דין

1. סמל ג' ס', **המשיב**, נתן את הדין לפני בית הדין הצבאי לתעבורה, בגין עבירה שעניינה נהיגה במהירות העולה על המותר, לפי תקנה 54(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. המשיב הורשע, על-פי הודאתו, בכך שנהג מכיוון "שדה תימן" לבאר שבע, בדרך עירונית, שבה המהירות המותרת היא 70 קמ"ש, במהירות של 116 קמ"ש, כלומר במהירות העולה ב-46 קמ"ש על המותר.
2. בית הדין קמא הנכבד השית על המשיב ששים (60) ימי פסילה בפועל, שבעה (7) ימי מאסר על תנאי למשך שנה לבל יעבור עבירה שעניינה נהיגה במהירות העולה ב-50 קמ"ש מעל המותר, 75 ימי פסילה על תנאי וקנס בסך 200 ש"ח.
3. התביעה לא השלימה עם מידת עונש הפסילה בפועל ועתרה להחמיר בו.

גזר-דינו של בית הדין קמא

4. בית הדין קמא הנכבד סקר את נסיבות המקרה ופירט את שיקוליו בעת קביעת עונשו של המשיב, כדלקמן –

"אין אני מפחית מחומרת העבירה של נהיגה במהירות גבוהה מעל המותר, במיוחד במסגרת צה"לית... לאחר עיון בכל דוגמאות הפסיקה ניתן למצוא טווח מאוד רחב של ענישה... [ה]נאשם אשר משרת בשירות חובה הינו צעיר בימים ולרוב לא בעל ניסיון רב שנים בנהיגה... עדין צריך בית הדין להטיל ענישה ראויה ומאוזנת... יש לציין כי אכן באזרחות עד 110 קמ"ש הנהג האזרחי כלל אינו מגיע לבית משפט".

ערעור התביעה על קולת העונש

5. התביעה הצבאית עתרה להחמיר בעונשו של המשיב בדרך של הארכת עונש הפסילה בפועל וזאת על מנת להלום את חומרת העבירה והסיכון הנגרם מהמעשה. לטיעוני התביעה ארבעה ראשים: נטען, כי שגה בית הדין קמא עת נמנע מלתת משקל לעברו של המשיב, אשר הורשע בחודש בשנת 2015 בעבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה, זאת במיוחד משום שהמדובר במי שאוחז ברישיון נהיגה תקופה קצרה של כשלוש שנים בלבד; נטען, כי בית הדין קמא משום שלא נתן דעתו לכך שהעבירה בוצעה בדרך עירונית, באופן שהסיכון הנשקף למשתמשי הדרך מנהיגה במהירות כה גבוהה, בדרך זו, עולה באופן מובהק; נטען כי לא נשקל תפקידו של המשיב כנהג חילוץ, אשר מחד גיסה מחייבו בזהירות יתירה ומאידך גיסה, מלמד על כי הוא מודע לחובת הזהירות בדרכים והחובה להקפיד על נהיגה כדין; לבסוף נטען, כי שגה בית הדין קמא, עת שקל, לעניין העונש, את מדיניות ההעמדה לדין במערכת המשפט האזרחית.

עמדת ההגנה

6. מנגד, עתרה ההגנה לבל אתערב בעונשו של המשיב, משאין בו הקלה מופלגת, המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור. נטען, כי לאור מקום ביצוע העבירה – כביש גישה לעיר באר שבע, שאינו מצוי בעיבורה של העיר, ובשים לב לחריגת המהירות ביחס למהירות המותרת באותה דרך, הרי שהעונש אשר הושת הולם את נסיבות חומרתה של העבירה. כן נטען, כי על אף שהמשיב אוחז ברישיון נהיגה מספר שנים בודדות, עולה מחוות-דעת מפקדו כי המשיב "מקצועי מאוד, אחראי, יוזם ומהווה חייל מצטיין במחלקה... הינו נהג זהיר ומקצועי מאוד בנהיגתו... החייל שגה וביצע עבירה שהינה חד פעמית ואינה מהווה דפוס חוזר ואינה מעידה על אופי נהיגתו". לבסוף נטען, כי תמהיל הענישה שהושת על המשיב מתחשב בכלל

השיקולים הצריכים לעניין ויש בו, כשלעצמו, חומרה לא מבוטלת, ולפיכך, אין להחמיר עוד בעונש, כעתירת התביעה.

דיון והכרעה

7. אין צורך להכביר מילים, על חלקו המשמעותי של בית הדין הצבאי במלחמת החורמה שצה"ל מנהל למיגור הקטל בכבישים ולמניעת תאונות הדרכים. פשיטה, כי נסיעה במהירות גבוהה מהווה סיכון משמעותי לעוברי הדרך, כמו-גם לנהג עצמו. נפסק, כי "המהירות הגבוהה פוגעת במידה ניכרת ביכולתו של הנהג לנקוט אמצעי זהירות ולהגיב כנדרש על מכשולים פתאומיים בדרך. מכאן, בעיקר, הסיכון הרב הנשקף ממנה" (ע"ת/16/42 **התובע הצבאי הראשי נ' רס"ל צוברי** (2016)).

8. בענייננו, נהג המשיב במהירות העולה ב-46 קמ"ש מעל המותר. הסיכון הרב הגלום במעשה זה אינו צריך ביאור. בפסיקה עקבית של בית-דין זה נקבע, כי נהיגה במהירות הסוטה באופן משמעותי ממהירות הנסיעה המותרת מצדיקה הטלת עונש מכביד הכולל פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, הן מטעמי מניעה והן מטעמי הלימה והרתעה (ראו: ע"ת/05/3 **התובע הצבאי הראשי נ' רס"ב עזתי** (2005); ע"ת/07/8 **התובע הצבאי הראשי נ' רס"מ אברהם** (2007); ע"ת/17/22 **התובע הצבאי הראשי נ' סגן נעים** (2017); ע"ת/17/3 **התובע הצבאי הראשי נ' סא"ל בקר** (2017)).

9. בחינת העונש אשר הושת על המשיב מלמדת, כי בית הדין קמא היה ער לחומרתה של העבירה וכן להיות המשיב "לא בעל ניסיון רב שנים בנהיגה". בצד זאת, בבואו לגזור את דינו של המשיב איזן בית הדין קמא בין נסיבות חומרה אלו לבין הנסיבות העומדות לזכותו של המשיב, ובעיקר המפורט בחוות-דעתו של מפקדו, אשר התרשם מהיות המשיב נהג אחראי, זהיר ומקצועי, שאין העבירה מעידה על אופן נהיגתו דרך כלל.

10. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, סברתי כי דין ערעור התביעה להידחות. סבורני, כי אף אם הקל בית הדין קמא, במידה מסוימת, בעונשו של המשיב, הרי ששקל את השיקולים הרלוונטיים, לרבות הודאתו של המשיב ונטילת האחריות על-ידיו, לצד השיקולים הנוספים, שפורטו לעיל. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בכל סטייה של בית הדין קמא ממידת העונש הראוי, אלא שערכאת הערעור תתערב, בענישה שהוטלה, רק אם נתפסה הערכאה דלמטה לכלל **טעות משמעותית** או מקום בו העונש אשר נגזר על-ידיה חורג **במידה קיצונית** מן העונשים המוטלים בדרך כלל, בנסיבות דומות (ראו: ע"פ 8988/16 **בן סימון נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 8.3.2017); ע"פ 2996/16 **בלאל נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 1.3.2017)). במקרה שלפניי, **בראיה הכוללת של תמהיל הענישה שהושת,**

אף אם, כאמור, הקל בית הדין קמא במידה מסוימת, אינו מלמד על סטייה ממדיניות הענישה במקרים דומים, המחייבת התערבות של ערכאת הערעור.

11. יוער עוד, כי עיון בפרוטוקול הדין שהתנהל בבית הדין קמא, מלמד על כי לא ניתנה בידי המשיב הזכות המוענקת לו בדין "להגיד את דברו האחרון" (ראו סעיף 400 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955). באופן זה, נמנעה מבית הדין קמא האפשרות לשקול במניין שיקוליו נתונים נוספים, שהמשיב יכול היה לומר לפניו. שגגה זו, אף אם אין בה להכריע את הכף, מצדיקה אף היא התחשבות, גם אם קלה, בעונשו של המשיב (והשוו: ע/67/15 רס"ס כהן נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 25 (2016)).

12. סוף דבר, ערעור התביעה על קולת העונש, נדחה.

ניתן והודע היום, ט' בכסלו התשע"ח, 27 בנובמבר 2017, בפומבי ובמעמד הצדדים.

מאיה הלר, אל"ם
שופטת בית הדין הצבאי
ל ע ר ע ו ר י ס

למקור	נאמן	העתק	_____:	חתימת המגיה:
מכני	קורל	סגן		
הדין	בית	קצינת	_____:	תאריך: